

благодаришь за добро-то му, и да чувству-
вашь, че като е толкова добръ за тебе, трѣ-
бува да го обычашь и да го слушашь вся-
кога.

Така, Иванчо, размысли колко прекрасны
гласове направи Богъ за да ги слушашь.

И. Кой гласъ ти е угоденъ повече, мамо ?

М. Нѣкои мусикійскы гласове, чадо; но не
могъ да ти кажъ положително : най много ми
е угодно църковно-то пѣніе.

И. И менѣ, мамо, то е много угодно : но
има друго нѣщо, което ми е по много угодно
да слушамъ. Угодно ми е да слушамъ лѣльѣ
си Маріѣ да пѣе еднъ пѣснь, коѣто разумѣ-
вамъ: колко хубаво пѣе тя !

М. Колко сладкы гласове има за да ги слу-
шаме ! може Богъ да създаде уши-тѣ ни съ
такъвъ способъ, щото да слушаме само гла-
сове-ти, и да различаваме съ тѣхъ едно нѣ-
що отъ друго, както ты различавашь когато
ти говорѣш, или когато лае куче-то ни, или ко-
гато мяче котка-та ни.

И. Наистинж, мамо, вѣрувамъ че сякога
непрестанно ще учиме нѣщо за благость-тж
Божіѣ.

М. Ако имахъ време, Иванчо, можахъ да
ти истълкувамъ колко любопытно създаде
Богъ тѣло-то ти, и всички-ты му части та-
ка, щото го опредѣли пристойно и благоуго-
дно да обитава и да сѣди духъ-тѣ ти въ
него.

И. Дано ми истълкувашь това, мамо : же-